

## In mijn Droomen . . . .



In mijn droomen bewoon ik een huiverig huis,  
 Met een doolhof van zonlooze gangen,  
 En zóó kil dat ik beef en zóó stil dat geruisch  
 Van mijn eigene kleed mij doet bangen.

In mijn droomen doorkruis ik een marmeren stad,  
 Met veel zwijgende, stijgende straten,  
 En met ledige pleinen van boomen omvat,  
 En ik dwaal er in maanlicht, verlaten.

In mijn droomen omdool ik den zoom van een meer,  
 Vol azuur en vol zilveren vonken.  
 En dan zweef ik zoo licht als een vogelelevêr,  
 Wijl de hemel op aarde is gezonken.

En dat huis van mijn droomen, die nachtelijke stad,  
 Die voorspellen wat zwaar is te dragen,  
 Maar dat meer van mysterie, dat hemelebad  
 Is belofte van zalige dagen.

En dat meer zal ik weerzien, den dag na mijn dood,  
 Zoo mijn wandel door 't leven ik heilig,  
 En, versmolten atoom in der wateren schoot,  
 Zal ik één zijn met Al, o zoo veilig!



## Vogelkers.



an fijne twiggjes rijgt de Lente, in spel,  
 Haar kleine reinheidspaerlen: 't Zijn de versch-  
 Ontbloaide knoppen van de vogelkers,  
 Zoo glanzig blank, — elk bloempje een geurenwel.

Zóó ziel-door-zinnen-streelend honigzoet,  
 Dat wie daar wandelt, zij 't een grijzende al,  
 Van liefde-in-weemoed die niet sterven zal,  
 Die balsemlucht verlangend droomen doet.

Oranjerood als ondergaande zon  
 Zal van dien teedren bloesem 't kersje zijn,  
 Zoet vogelbrood en koele vogelwijn.  
 De bloem belooft; de vrucht is levensbron.

Zoo moog mijn lied, bij lente een bloesem blank,  
 Die meisjes rein van liefde droomen deed,  
 Bij herfst gerijpt tot vrucht van heilig leed,  
 Den hemelvogel zijn tot spijs en drank.